

Sessiz Sohbet

– Mecit Aktürk · 20 Nisan 2015

Sessiz Sohbet

Gam derip dertlerden gezerken üzgün
Bir pîr-i fâni'ye rast geldim bugün.

Gülen gözlerinde gölgeler gördüm
Sanki "tadım-tuzum, yok" der gibiydi...
Sabrını sınavan öfkeler gördüm
Çömeldi, bana da, "çök!" der gibiydi.

İnsan bu! Gün gelip kalsa da darda
Bir çare gizlidir her müşkül, zorda.
"Sana anlatacak çok sırrım var da
Önce sen içini, dök" der gibiydi.

Hâline bakanın sızlardı içi
Anlardı varlığı, yokluğu, hiçi
"Görmeyi bilene herşey geçici
Bâki olan bir tek, Hakk" der gibiydi.

Bel iki büklümdü, yol çıkmaz sokak
Kaldırım taşları yüksek! basamak
Saçlar dile gelmiş, "ibret için bak,
Gördüğün kar değil, ak!" der gibiydi.

Nur yüzlü biriydi; sanırdın Velî
Cahili irşâda yeterdi hâli
Sohbet dem aldıkça çözüldü dili
"Geçen gün ömrüme, ek" der gibiydi.

Yorgun bakışında cılız bir ışık
Benzi sapsarıydı, eller kırışık
Hedef belliydi de, yönler karışık
"Beni bu dehlizden, çek" der gibiydi.

Sordum, "kimin-kimsen, komşun, akraba
Evlâd u iyalin yok mu beybaba?"
Derin bir âh çekti; "beyhûde çaba,
Her sorun kalbime, ok" der gibiydi.

Belli ki gönlünde mevsimler kıştı
Mutluluk zamana karşı yarıştı.
İşaret parmağı söze karıştı
Bu yaşlı/kimsesiz, tek der gibiydi.

"Oğlum" dedi...Sustu, gözleri doldu
Gecenin koynunda gözden kayboldu...

Mecit AKTÜRK